

20

Nye Biser,

Den Første

indeholdende en Opmuntring,

Den Anden

et Farvel til vore udecommanderede Brødre,
i Aaret 1813.

3

Bergen, 1813.

Tenkt hos R: Dahls Enke og Søn.

3359

I.

Mel: Jesu! din søde Kærlighed at smage,
eller: Morrig, vor Moder, bedager af Velde.

Normanna-Konningen Fred'rik den Gode
Byder os drage til Grændsen igjen;
Bredre! velan! værer freidig tilmode!
Held os! vi har ej fortjent en Uven.
Falskheden lurar — med tærende Hunger
Dræbte den os, stod det kun i dens Magt;
O — men han lever den Gud, vi lovsjunger,
Han, som har Manna i Orknen frembragt.
Sjungende

Stungende spænde vi Sværdet i Bælte,
Brødre! vi veed at det har ingen Nød;
Lykken den følger mandhaftige Helte,
Feigheden bærer paa Ryggen sin Død.
Menner for os ingen Taarer lad rinde,
Sværdet os Gud, den Retfærdige gav;
Intet i Norrig skal Fienden vinde,
Intet, undtagen en æreløs Grav.

Under ærværdige Oldenborgs Stamme
Sag vore Fædre i Æe og i Ære;
Tordned' det stundum, monn' Lylliden ramme,
Alldrig saa monne de Stormænd dog flye.
Sig vore Fædre vi blødende stride,
Indtil Stormveiret er draget forbi;
Falskhed af Harmen i Græsset skal lide,
Medens vi klinge som kærste og frie.

e med Kleinmodigheds klønkende Klage!
er jo endnu vor fasteste Borg;
ker, naar engang vi kommer tilbage,
ker hvor Glæden er sød efter Sorg!
genof lave det sig til en Torden!
er styrer Kampens den blodige Dag;
etne lad Himlen, og ryste lad Jorden
amme skal Høvnens det knusende Slag

II.

Mel: Til Baaben! see Gienderne komme!

Op, Brødre! Allarmtrommen vækker,
Den hvirvler paa Norriges Fjeld!
Til Afsted vi Haanden udrekker,
Farvel, vore Brødre! Farvel!
Vi veed i det blodige Stævne
Him Argelift djarvt I vil hævne,
Som skjulte, som raned' den Hungriges Brod
Op, Brødre! en Nidding fortjener sin Død

Tro

ds Fiendens Trudflet og Rænker,
et Hjerte saa roligt monn' flaaes
veed, at de truende Rænker
splitte som Væner og Straa.
stort Eders Kald monne være:
hævede vor Frihed og Ære!

Id os! at paa Eder det monne beroe,
i Frihed og Ære i Norrig skal boe.

mangen Travallie har døiet,
følte saa tidt, naar det gjaldt,
oo Fienden gif under Diet,
an seired og Niddingen faldt.
u Hjertet hvor monne det lette;

Tillid og Haab vi tør sætte
I Gud, som i Kamvæns og Sorrigens Nat,
ar aldrig sit trofaste Norrig forladt.

Thi kunge vi freidig tilmodel
O! Fiende hør det, og skjælv!
De Normænd de slaae dig for Fode,
Samvittighed slaaer dig jo selv.
O, nævn — om du kan — vores Brødes!
Ufskyldighed vil du skal bløde.
Du ægger os selv til det blodige Bad;
Belan! i dit Blod skal vi kjøle vort H

Alfarmerommen atter man' byde —
Den adskiller Vennen fra Ven!
Snart Haanden vi Eder skal byde
Til Velkomst, o Brødre! igjen.
Bort Norriges blomstrende Jentes
Med Krandsen i Haand Eder venter.
Aa Helten, som drabeligt bruger sit Sværd
Se Krandsen og Vigens Omfavnelse værd
